26/10/2020

Александријски патријарх – 16 година на престолу

Његово Блаженство Патријарх александријски и све Африке Теодор обележио је 24. октобра 2020. године 16-годишњицу устоличења на престолу александријских предстојатеља.

Изабран је за патријарха 9. октобра 2004, а устоличен је 24. октобра 2004. у цркви Благовести Пресвете Богородице у Алекандрији.

****

Ондашњи Митрополит Зимбабвеа Теодор једногласно је изабран за Папу и Патријарха Александрије и целе Африке. Александријски Патријарх Теодор II је 123. патријарх Александријске пПатријаршије и наследник је блаженопочившег патријарха Петра VII, који је преминуо након пада хеликоптера у Средоземно море.
Од 2004. године, предстојатељ Александријске цркве је Теодор II, који носи титулу: Његово блаженство Папа и Патријарх великога града Александрије, Либије, Пентопоља, Етиопије, све земље египатске и све Африке, Отац отаца, Пастир пастира, Архијерej архијереја, тринаести апостол и судија васељене.

Достојно носећи ову старинску кићену титулу, која осликава углед и утицај Александријске патријаршије и њених предстојатеља у свим вековима историје Цркве, Његово блаженство г. Теодор II је наследник многих светих архиепископа и патријараха александријских. Апостолски шири Христову науку на афричком континенту извршујући Божју вољу и Божје дело да сви народи дођу у познање Истине.

Патријарх Теодор је рођен на Криту 1954. године. Завршио је славну Ризаријеву богословију у Атини, као и Теолошки факултет Аристотеловог универзитета у Солуну. Студирао је и историју уметности, књижевност и философију у Одеси.

У манастиру Успења Пресвете Богородице у Ираклиону, на Криту, примио је монашки постриг 1973. године, а од 1975. до 1985. године служио је као архиђакон и секретар Митрополије лампијске и сфакијске, где је показао велики труд и успех у проповедању и у парохијској и филантропској служби.

Патријарх александријски Никола VI именовао га је 1985. године за Егзарха патријарашког трона у Русији, са седиштем у Одеси.

Током боравка у Одеси, најпре као студент историје уметности и философије, а касније као егзарх Александријске патријаршије, више пута је посетио Србију и упознао српски народ и многе српске архијереје, који су у њему стекли искреног и драгоценог пријатеља. У Одеси, где је основао Институт за хеленску културу и Музеј „Филики Етерија”, борави до 1990. године, када је рукоположен у чин архијереја, поставши епископ киринski. Био је представник патријарха Партенија III у Атини и његов стални пратилац током мисионарских путовања по Африци, приликом посета сестринским помесним Црквама, током богословских конференција...

Патријарх александријски Петар VII именује га 1997. године за свог викарног

епископа за град Александрију, а не дуго затим изабран је за митрополита Камеруна и Централне Африке. У том периоду, на корист Цркви и народу Камеруна, почиње да се исказује његов изванредан дар за организацију и мисију: гради храмове, школе и болнице, пружајући несебичну помоћ многобројним сиромашним и потребитим житељима Централне Африке.

Митрополит Зимбабвеа постаје 2002. године, када покреће својеврсну духовну обнову тако што оснива мисионарске и културне центре у Харареу и другим градовима, мобилне клинике здравствене заштите, техничке и медицинске школе. Такође, подиже нове храмове и помаже при оснивању нових парохија и грчких заједница у Боцвани и Анголи.

После велике трагедије, када је у паду хеликоптера близу Свете Горе Атонске погинуо Патријарх Петар, изабран је 9. октобра 2004. године за Патријарха александријског и све Африке. Устоличен је у древни трон патријараха александријских 24. октобра 2004. године у Благовештењском храму у Александрији, у присуству многих поглавара и представника Цркава, највиших државних представника Египта и Грчке, као и десетинâ хиљадâ православних хришћана.

Труд који Његово блаженство пројављује у свом апостолско-мисионарском раду, велика љубав према сваком човеку Африке, било да је он Грк, Арапин или црни Африканац, благодатно делују и преображавају цео афрички континент. Ако се томе дода и његов успех у решавању најосновнијих питања људске заједнице, питањâ мира и слободе, сиромаштва и глади, онда све то оглашава у њему драгог госта, притом и истинског пријатеља српског народа. Са побожном радошћу, отвореног и гостољубивог срца, треба да дочекамо овог Божјег човека и да заиштемо и добијемо његов апостолски благослов и његове очинске молитве.
mitropolija.com